

γραφημένη. Μου την στέλλουν ή Ροδόδακτυλος ή Τόπος ή Τόπος ή Τόπος...

Πλατεία των Τύφλων Άλωριαν, Άραγε. Ελληνικόν Τραπικολόβον, — δεκά τα νέα ψευδώνυμα...

Απεναντίας πολύ σύντομος μου εφάνη ή επιστολή σου, Άτρομητε Λέων... Νά μου φιλήσης την εξαδέλφην σου ή όποια μάγαπα τόσον...

Θαλασσία Άδρα, (δεκτόν) χαίρω πολύ πού ενδιαφέρεις δια τας Κυριακάς, και όταν ακόμη δεν λαμβάνω μέρος...

Άγαπητή μου Κλεοπάτρα Ζαγαριάρη, εις το χειρόγραφο τού νί, όταν δεν είνε καλά χωρισμένον, διαβάζεται ως κ' και εκ τούτου προήλθε το λάθος...

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλάξουν: Ο Κόκλωψ Πολύφημος με την Κροκόσπελον Ήω, — ο Σπυρ. Θ. Τσοβάλης με τον Κωσταρίττον Άρζονόπουλον και Πετρον Κ. Γεωργιάδην...

εν τετραδίων Μ. Μυστικών, χωρίς να μου σημείωση προς ποίον θά το στείλω. Και το έφύλαξα, ως να μου γράψη.

Άσπασμοί, πληροφορίας. — Ο Κερανοβολος Ζεδς έρωτά τόν Μαδρην Πρίγκιπα διατί δεν απήντησεν εις τήν τελευταίαν επιστολήν του; — ή Κόρη τού Ζαλόγγου άσπάσεται τήν Βασιπίδα και επιθυμεί να διατηρήση τήν Άλληλογραφία με τήν Κόρη τού Πηλιου...

Άπό ένα γλυκό φιλάκι στέλλει ή Διαπλασις προς τους φίλους της: Ξερητευμένην Πουλι (βραβείον έστόλη.) Γλυκειάν Ελπίδα (καλώς ήλθε ο καλός μπαμπάς!) Ξαθήν Γαλαρομάταν (πέρασε τού ματάκι;) Η. Καρούσορ (ή έρώτησις δεν ήτο δια νάνησυχάσης, αγαπητέ μου!) Άνδρείον Σουλιώτην, Άστραπήν, Φιλομοσον (ναί, αγαπητέ μου, λαμβάνω τά γράμματά σου και σου απαντώ πάντοτε.) Λύραν τού Όρφως (ευχαριστώ άγγελίας θά στείλω πρόσχώς.) Ελπιδοφόρον (ο όποιος δεν ειμπορεί να μου περιγράψη πόσον έχωρη θαν ειδη τήν θαλασσογραφίαν του τυπωμένην!) Άτρήντορ Θαλασσομάχορ (τόν όποιον δεν θά ευχαριστήσω δια και ή γλυκιά πού μου έστειλε, δια να μη τον έννοήσουν οι άλλοι.) Άνδρείον Εβζωνορ (δεν εισαι υποχρεωμένος άλλα καλλιτερα είνε να στείλης.) Φιλελεύθερον Ελληνα, Φιλομοσον Παύδα (αν εν τώ μεταξύ σου έλειψε κανέν φυλλάδιον, γράψε μου να σου το στείλω.) Φιλέλληνα Μιχαράτην (άνυπομονώ να μάθω ότι σου έπέρασεν έντελώς τού μάτι.) Άκτινα Ήλιου (τήν εκ Μακροχωρίου έξετελέσθη ή παραγγελία.) Κασσιόπειαν, Γαλαζίαν (ελπίσω ότι και μ' όλα τά άγγλικά, θά εύρισκεις όλίγον καιρόν να μου γράψης.) Άγκυρα τής Φιλίας (εις τήν όποιαν τόσον ήρσαν αι εικόνας τής Ε' Κυριακής, ώστε άμέσως τας έξωγράφω!) Πολυδεύκη, Ξεράκη, Σοφόν Πιττακόν, κτλ. κτλ.

Εις σδας επιστολάς έλαβα μετά την 21 Νοεμβρίου θάπαντήσω εις τού προσεχές.

ΟΙ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ συνδρομηταί τής «Διαπλασσεως των Παιδων» αν δεν θύναται να στέλλουν τήν συνδρομήν των απευθείας εις τού Γραφεϊόν μας, παρακαλούνται να πληρώνωσιν αυτήν προς τους εν Βουκουρεστίω τραπέζιτας κ.κ. Άδελφούς Κάιτα, ευγενώς αποδεχθέντας, κατόπι παρακλήσεώς μας, να μας παρέχωσι τήν εύκολίαν ταύτην, αντιπροσωπεύοντες τήν «Διαπλασιν» καθ' όλην τήν Ρουμανίαν. Οι καθυστερούντες παλαιότερον ετών συνδρομάς, εξ οιασδήποτε πόλεως τής Ρουμανίας δύνανται να στείλωσι τά χρήματα έπίσης προς τους κ. κ. Άδελφούς Κάιτα, παρ' αυτοίς δε εγγράφονται και νέοι συνδρομηταί εις τήν «Διαπλασιν των Παιδων».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 29 Δεκεμβριού ε.

610. Συλλαβογόρυφος. Δυό σύνδεσμοι: κ' ανάμεσα εαν τεθώσι τόνοι, άμέσως έναν Άσκητήν ή λύσις φανερώνει.

611. Στοιχειόγρυφος. Εις σύνδεσμον πολύ γνωστόν εν γράμμα αν προσθέσης του σώματός σου μέλος τι εύθως θάποτελέσης.

612. Διενεργα Αημιώδες. Εγώ πίνω τού αίμά μου και τρώω τήν τέτραρά μου.

613. Μωσαϊκόν. Η Άτταγίς, ή Δάφνη καθώς κι' ο Πατατράκ τού Άρμα τού Ήλιου μαζί με τόν Τικ-Τάκ θά δώσουν ένα γράμμα: και σείς με προθυμίαν θά κάμετε άμέσως τήν αυτοκρατορίαν.

614. Πυραμίδς. Νάντικατασταθώσιν οι σταυροί δια γραμμάτων, ώστε να αναγινώσεται τόνονα Άθηναίου στρατηγού αι δε 8 στιγμαί τής βάσεως μετά του εν τώ μέσφ αυτών σταυρού νάποτελέσσι τόνονα Λακεδαιμονίου στρατηγού, αι ανωτέρω 6 τόνονα αρχαίας Έλληνικής πόλεως, αι ανωτέρω 4 νήσου και αι ανώταται 2 άνθους.

615. Ζήτα. Νάντικατασταθώσιν οι σταυροί δια γραμμάτων, ώστε εις τήν κορυφήν να αναγινώσεται τόνονα Έλληνικού νομού, εις τήν βάση νομού τού αρχαίου και εις τόν κορυφήν εκ των κάτω προς τά άνω χώρας τής Άσίας αι δε στιγμαί ούτως, ώστε αι αναγινωσκόμεναι λέξεις να σημαίνωσι: α') Αμυντικόν έπλον. β') Μυθολογικόν πρόσωπον. γ') Φιλέλληνα ποιητήν.

616-619. Μαγικόν γράμμα. Δι' άντικαταστάσεως ενός οιδούηποτε γράμματός εκάστης των κάτω λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε τού αυτού, σχηματίσιν άλλας τόσας λέξεις: ωτίον, Ίταλός, ύφαλος, λιμός.

620. Ακροστιχίς. Τά δεύτερα γράμματα των ζητουμένων λέξεων αποτελούσι τόνονα ζφου.

1. Νήσος. 2. Αρχαίος Βασιλεύς. 3. Ποταμός. 4. Στρατηγός.

621. Έλλησποσύμφωνον. α-αωο-αετος-εει-α-ειη.

ΑΥΣΕΙΣ των πνευματικών άσκήσεων τής 18 Οκτωβρίου 1897.

547. Ύραξ (ν, ράξ). — 548. Κόλαξ, κόραξ. — 549. Αιμην (λ' = 30, μήν = 30 ήμέραι, ι' = 10)

550. ΑΘΗΝΑ. — 551-556. 1. Άχελώος, 2. Νεϊλος. 3. Πηνειός, 4. ΗΡΑ Ρήνος, 5. Ροδανός, 6. Σηκουάνας. — 557. Τού κόλακα τά χείλη έχει που σ' επαινούν εκεί σε περιπαίχουν και σε καταφρονούν, και σ' επαινείσι πάντα με τέλοσ και σκοπό, για νάπολαύσθι μόνον όφέλοσ και καρπό.

558. ΖΕΥΣ (1. Τραπεζούσαι. 2. ΚρΕων, 3. σαΎρα. 4. Κέσος). — 559. ΑΝΤΙΔΙΟΠΗ (1. ΑΝΎβιας, 2. Τίβερις, 3. ΔΟρος, 4. ΠΗλιον). — 560. Τώ δυστυχοίτην μη επιγέλα. — 561. Αι πόλεις έχουσιν ύπόνομος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνεστάμενον από του Ύστερητου τής Παιδείας δε τήν εκέχη παιδικών περιόδικών συγγραμμάτων, αληθείς προσεχών εις τήν όσον ήμεις ήμερείς, και από του Οικουμενικού Πατριάρχτου Κωνσταντινουπόλεως δε άνάγνωμα έριτενοκαί χρησιμώτατον εις τούσ παιδάς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικού δραχ. 7. — Έξωτερικού φρ. χρ. 8 ΑΙ συνδρομαί άρχονται τήν 1ην εκάστου μηνός και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ Έν Έλλάδι: λεπ. 15. — Έν τώ Έξωτ. φρ. χρ. 0. 15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ εν Άθήναις Όδός Αιόλου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4ος.

Έν Άθήναις, τήν 6 Δεκεμβρίου 1897

Έτος 49ος. — Άριθ. 51

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια. Ίδε Σελ. 393)

Επιτέλους ήγήρθη. Η γαλήνη ειχε διαδεχθή τήν άπόγνωσην, και τού πρόσωπόν του ανέλαβε τήν συνήθη του έκφρασην, τήν ήρεμον και αξιοπρεπή. Μόνον ή κόπωση έξωγραφίζετο επ' αυτού καταφανώς. Διότι ο Ναπολέων ειχε διατρέξη περισσοτέρας των εξήκοντα λευγών, άνευ αναπαύσεως. Επέστρεφεν όπισω, και ανέλθον εις τού μικρόν Ξενοδοχείον τής Γαλλικής Αύλης κατέπεσεν άνογος έφ' ενός καθίσματος, έστήριξε τήν κεφαλήν του επί τής τραπέζης και παρεδόθη εις ύπνον. Άλλά ταχέως εξύπνησε κάλιν. Όχι, όχι, δεν έπρεπε να κοιμάται! Εζήτησε φώς, εξεδίπλωσε τούς χάρτας του επί τής τραπέζης, και σημαδεύων έδω χ' εκεί με καρφίδας, κατά τήν συνήθειάν του, ήρξισε να μελετά νέα στρατηγικά σχέδια!

Ο Έκτωρ ειχεν άκολουθήση τόν Αυτοκράτορα εις τού δωμάτιον τού Ξενοδοχείου, και από τήν γωνίαν του παρηκολούθει τήν μεγάλην και αλησμόνητον ταύτην σκηνήν: Ο μέχρι τής χθές πανίσχυρος και κοσμοκράτωρ κατακτητής, να μελετά τώρα, εις τού έλεεινόν εκείνο δωμάτιον, υπό τού άμυδρόν φώς τού κηρίου, πολεμικά σχέδια, δια να σώση τήν πρωτεύουσάν του από τας χείρας εκείνων, τούς όποιους εξεδίωξεν άλλοτε από τας ιδικάς των!

Άλλά τά σχέδια τής θλιβεράς εκείνης νυκτός δεν έμελλε να εφαρμωσθούν ποτέ! Υποτασόμενος εις τήν τύχην, ή όποια τώ εφάνετο τόσον δυσμενής, ο Αυτοκράτωρ εγκατέλειψε τήν ιδεάν τής ανακτήσεως των Παρισίων και μετέβη εις τού Φονταινεβλώ.

Εκεί, όπου εκάστη ήμέρα τώ έφερην απαισίαις ειδήσεις, ο Αυτοκράτωρ έγνωρισε τήν άχαριστίαν όλων εκείνων, τούς όποιους ειχεν εύσεργετήση και οι όποιοι τόν εγκατέλειπον ο εις μετά τόν άλλον. Έν τούτοις ήλιπζεν ακόμη, ότι ήδύνατο να εξακολουθήση τόν πόλεμον. Τά

στρατεύματά του, τά όποια εκ διαφόρων μερών ειχον συγκέντρωθή περίξ τού Φονταινεβλώ, άπετέλουν ακόμη δύναμιν σημαντικήν. Άλλ' όταν τόν εγκατέλειψε και ο στρατάρχης Μαρμών, ο πιστότερος και μάλλον αφωσιωμένος εκ των σωματαρχών του, τότε πλέον πάσα έλπας άπωλέσθη. Αν έξηκολούθει τόν πόλε-

«Κατέπεσεν άνογος έφ' ενός καθίσματος.» (Σελ. 401, στήλ. α'.)

μον με τούς στρατιώτας, οι όποιοι τώ έμενον ακόμη πιστοί, έβλεπεν ότι θά άκρηύττει ότι παραιτείται, δι' εαυτόν ως καί τά τέκνα του, των θρόνων τής Γαλλίας και τής Ίταλίας και ότι ουδέμια ύπάρχει θυσία, ούδ' ατή ή τής ζωής, εις τήν όποιαν δεν θά ήτο πρόθυμος να προβή ύπερ τού συμφέροντος τής Γαλλίας.»

»Αυτοκράτωρ, πιστός εις τόν όρκον του, άκρηύττει ότι παραιτείται, δι' εαυτόν ως καί τά τέκνα του, των θρόνων τής Γαλλίας και τής Ίταλίας και ότι ουδέμια ύπάρχει θυσία, ούδ' ατή ή τής ζωής, εις τήν όποιαν δεν θά ήτο πρόθυμος να προβή ύπερ τού συμφέροντος τής Γαλλίας.»

Ούτω ήρχισεν ή φιλονεικία, και μετ' ολίγον εξετραχύνθη τόσο πολύ, ώστε ο πρώτος τυφλός είπε προς τον δεύτερον : — "Ας χωρίσωμε !"

— "Ας χωρίσωμε ! είπε και ο άλλος. Και έλαβαν όλίγα βήματα και οι δύο, κατ' αντίθετον διεύθυνσιν' άλλ' ο μὲν προσέκοψεν εις ένα λίθον, ο δὲ εις ένα κορμόν δένδρου.

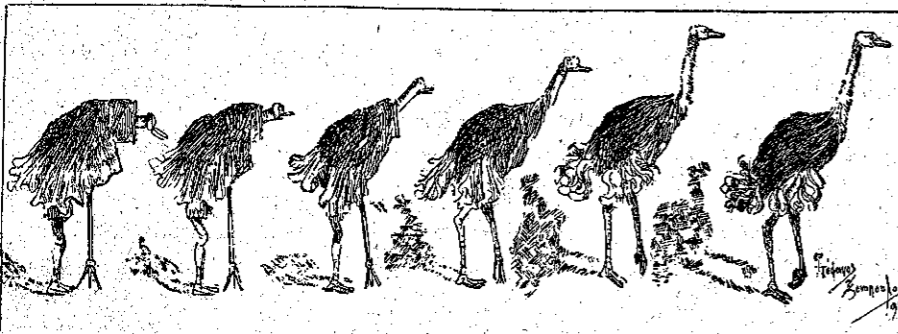
— "Εδῶ, Πιστέ !
— Πιστέ, εδῶ ! ερώναξαν συγχρόνως και οι δύο.

Τότε ο δυστυχής σκύλος εὐρέθη εις μεγάλην άμμηχανίαν... Μήπως και οι

δύο δὲν ήσαν επίσης κύριοι του ; Μήπως και οι δύο δὲν τὸν είχαν χαιδεύσει και περιποιηθῆ όμοίως ; Και μη γνωρίζων εις ποτον να υπακούση τώρα, εις ποτον να διευθυνθῆ, εστάθη ακίνητος εις τὸ μέσον, και ήρχισε να γαυγίζη γοερῶς.

Οι δύο τυφλοί ψηλαφητῶ εζήτησαν ο εις τὸν άλλον, και έπεσαν εις τὰς άγκάλας άλλήλων δακρύνοντες, μετανοημένοι δια τὴν προτέραν φιλονεικίαν. Και όταν ο ένας ερώναζε τότε «Πιστέ !» άμέσως ο σκύλος έδραμε πρὸς αὐτούς πλήρῳ χαρᾶς, και έκτοτε οι τρεῖς φίλοι δὲν εχωρίσθησαν ποτέ. *

ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

Πῶς ο φωτογράφος γίνεται ολίγον κατ' ολίγον στρουθοκάμηλος.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΡΚΟΥΔΑΣ

Μίαν ήμέραν ή Κυρά 'Αρκούδα επιάσθη εις τὴν παγίδα. Πῶς τὰ εκατάφερε, κανείς δὲν ήξεύρει καλά-καλά. Τὸ βέβαιον όμως εἶνε ότι κατώρθωσε να ελευθερωθῆ από τὰ δεσμά, και άρχισε να τρέχη, δια να φθάση εις τὴ σπηλιὰ της. Τὴν είδαν κάτι κυνηγοὶ και απόλυσαν τὰ σκυλιὰ εξοπίσω της.

Από τὸν φόβον της ή κυρά-'Αρκούδα, τὰ έχασε, και αντί να εξακολουθήση να σκαρφαλώη εις τάποτομα βουνά, νὰ σοῦ την και καταβαίνει εις τὸν κάμπον !

Καθὼς έπερνοῦσεν από ένα δρόμον, βλέπει ένα χωρικόν μέσα εις τὸ άμάξι του.

— Κάμε μου μιὰ χάρι, καλέ μου άνθρωπε ! τοῦ είπε πάρε με και κρύψε με μέσα 'ς τὸ άμάξι σου. Κυνηγοὶ με σκύλους έρχονται εξοπίσω μου, και αν δὲν με λυπηθῆς, έχάθηκα !

Ο χωρικός έτυχε να έχη καλήν καρδιάν και τὴν ελύπηθη. Τὴν ανέβασε λοιπὸν εις τὸ άμάξι του, τὴν έκρυψε 'ς ένα μεγάλο σακκί και ύστερα τὸ έδεσε με ένα σχοινί.

Και να τα άμέσως τὰ σκυλιὰ και από πίσω τους οι κυνηγοὶ :

— "Ωρα καλή ! Μήπως επέρασε από δῶ καμμιά αρκούδα ;

— 'Αρκούδα είπατε, αφεντάδες μου ;

'Αρκούδα ; "Οχι, δὲν είδα καμμιάν αρκούδα.

"Υστερ' απ' πολλήν ώραν, ή κυρά-'Αρκούδα έλαβε θάρρος να ερωτήση—άλλά σιγά-σιγά :

- "Ε, έφυγαν ;
— "Έφυγαν !
— Εἶνε μακριὰ ;
— Εἶνε μακριὰ.
— Οὐφ ! έσκασα. Λύσε μου τὸ σακκί, να ζήσης.

Ο χωρικός έλυσε τὸ σχοινί.

— "Αμ ποῦ να σοῦ τα λέγω, φίλε μου, είπε τότε ή 'Αρκούδα, ανοίγουσα τὸ φοβερόν της στόμα—ποῦ αὐτοὶ οι άνθρωποι δὲν με άφησαν οὔτε να φάγω...

— Δὲν πειράζει ! ἀπεκρίθη ο χωρικός. Νά, εδῶ έχω δύο μεγάλα καρβέλια 'ς τὴ διάθεσί σου.

— Εὐχαριστῶ μά ποῦ δὲν το τρώγω ποτέ μου τὸ ψωμί ; Χμ ! Ξεῦρεις και τὸ άλλο ; Θά σε φάγω !

— "Α, κακή 'Αρκούδα ! ερώναξεν ο χωρικός. 'Εγὼ σε έσωσα από τέτοιο κίνδυνον, και συ θέλεις να με φᾶς ;

— Πολὺ μποῦφος μου φαίνεσαι, άνθρωπέ μου. Μά δὲν ήξεύρεις τὸ λοιπὸν, πῶς ή παληῆς εὐεργεσίης ξεχνιοῦνται ;

Ο χωρικός άρχισε να φοβάται 'ς τὰ καλά και να συλλογίζεται πῶς να κάμη δια να γλυτώσῃ από τὸ τρομερὸν και πεινασμένον στόμα τῆς 'Αρκούδας' άλλα δὲν

εκατόρθωσε να εὐρη κανένα μέσον και είπε με πικρὸν άναστεναγμόν.

— "Ε, κυρά 'Αρκούδα ! κυρά 'Αρκούδα ! 'Εχεις πολὺ μεγάλο λάθος. 'Η εὐεργεσία δὲν ξεχνιέται ποτέ.

— Ξεχνιέται, σοῦ λέγω, και γι' αὐτὸ θά σε φάγω !

— Μπρέ άμάν !
— Τίποτε !

— Τότε λοιπὸν να κάμουμε ένα άλλο, είπε ο δυστυχής χωρικός. Να πάμε λίγο παρακάτω, και αν ο πρώτος ποῦ θάπαντήσουμε, εἶνε με τὴν γνώμη σου, τότε να με φᾶς !

— Καλά ! πάμε παρακάτω ! ἀπεκρίθη ή 'Αρκούδα.

Σε ολίγο άπάντησαν ένα γέρικο 'Αλογον.

— Κάμε μας τὴ χάρι να μας κρίνης, τοῦ είπεν ο χωρικός. 'Εσωσα τὴν κυρά 'Αρκούδα από τὸ μεγαλύτερο κίνδυνον, και γι' ανταμοιβή τώρα θέλει να με φάγη. Εἶνε δίκαιο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ; Πρέπει κανείς να ξεχνᾷ τὰ καλά ποῦ του έκαμαν ;

— Μά για να ιδοῦμε τί λέγει και ή κυρά 'Αρκούδα, είπε τὸ 'Αλογον.

— Να τί λέγω : Πάντα βρισκομαι σε πόλεμον με τοὺς ανθρώπους. Στιγμὴ δὲν με αφήνουν ήσυχη. 'Ερχονται και με κυνηγοῦν και μες' 'ς τὸ σπίτι μου ακόμη, ποῦ λέει ο λόγος. Σήμερα πάλι με κυνηγοῦσαν κάτι φονηάδες, και θά ήμουν χαμένη, αν δὲν άπαντούσα αὐτὸν τὸν άνθρωπον ποῦ μ' έσωσεν. 'Αλλά 'πέ μου 'ς τὸ Θεό σου, 'Αλογό μου, εἶνε λόγος αὐτὸς αρκετός, δια να μη τον φάγω ; Και μπορῶ εγὼ μονάχα να θυμοῦμαι τὰς εὐεργεσίης, εἰνῶ οἱ άλλοι τὰς ξεχνιοῦν ;

Τὸ 'Αλογον, τὸ ὁποῖον ήθελε να κάμη λογιὰ κ' ην κρίσιν, έσκέφθη πολὺ-πολύ, και ύστερα είπε :
— Τριάντα χρόνια υπηρετοῦσα τὸν κύριόν μου με ὄλον τὸν ζήλον και με ὄλην τὴν αφοσίωσιν. 'Αμα όμως εγέρασα και δὲν ήμποροῦσα να δουλεύω, για να μη με τρέψη πειὰ άδικα, τί έχαμε νομίζετε ; 'Επούλησε τὸ πετόί μου και με παραδῶσε ζωντανὸ 'ς ένα μπόγια, για να με σφάξη. Τὸ εκατάλαβα και του έφυγα, πριν τὴν πάθω. 'Αλλά τί με τοῦτο ; μήπως τώρα δὲν υποφέρω περισσότερο ; Νά, δύο 'μέρες έχω τώρα ποῦ γυρίζω εδῶ κ' εκεί, μες' 'ς τὸ χειμῶνα, χωρίς φαγι, χωρίς πιστό... "Αχ, ναί ! ή κυρά 'Αρκούδα έχει δίκιο. 'Η παληῆς εὐεργεσίης ξεχνιοῦνται !

— Βλέπεις ; εἰ ; βλέπεις ; 'Εγὼ έχω δίκιο !
Ο χωρικός άρχισε τὰ κλάματα.

— 'Εχω γυναίκα και παιδιὰ, είπε. Λυπήσου με !.. 'Αφησε ακόμη λίγο και αν σου δώσῃ δίκιο και ο δεύτερος ποῦ θάπαντήσουμε, εἰ, τότε πειὰ να με φᾶς.

— Καλά, τὸ παραδέχομαι ! είπεν ή 'Αρκούδα.

'Ενας σκύλος έπερνοῦσε, γέρος σκύλος, αδύνατος, πετόί και κόκκαλο.

Ο χωρικός τὸν εσταμάτησε και του έχαμε τὴν ἴδιαν ερώτησιν.

Ο σκύλος έσυλλογίσθη καλά-καλά και ύστερα είπε :

— Δεκαπέντε χρόνια εφύλαγα πιστὰ σε μιὰ μάνδρα. Χίλιες φορές επήγαν να με φάγουν οι λύκοι, ποῦ ετριγύριζαν για τὰ πρόβατα... Και τώρα ποῦ μ' επήραν πειὰ τὰ γεράματα και ποῦ δὲν έχω τὴ δύναμι να γαυγίζω ὅπως πρώτα, ο αφέντης μου μ' εδιώξε και με άφησε 'ς τὸς πέντε δρόμους. Ναί, ναί, ή παληῆς εὐεργεσίης ξεχνιοῦνται !

['Επετα τὸ τέλος]

('Εκ τῶν τοῦ J. Ortoli)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ

ΕΜΠΝΕΥΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

'Η Μερσεδῆ μου υπενθυμίζει εν πολυδακρυ επεισόδιον τῆς παιδικῆς μου ηλικίας : Τὸ ξύλον ποῦ έφαγα μίαν ήμέραν από τὸν μακαρίτην τὸν θεῖόν μου, τὸν Μάρμα-Νικολήν, όταν μ' έπιασε να διαβάζω κρυφὰ τὸν «Κόμητα Μοντε-χρήστον.»

— Βιβλία για μεγάλους μου διαβάζεις, παληόπαιδο, εἰ ; και δός του και τούτη, και δός του κ' εκείνη...

Παρητηρήθη, ότι ογδόντα τοῖς εκατόν, ή 'Ελληνίς εἶνε Μελαγχροινή. Εἶνε τρόπον τινὰ τὸ εθνικὸν μας χρῶμα τοῦ προσώπου.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Κι' αὐτὰ τοῦ Κροῖσου τὰ καλά και τ' αγαθὰ του τὰ πολλά αν τάχης και τὰ στερηθῆς, κατάκαρδα μὴν πικραθῆς και οὔτε κὴν να κλαύσῃς αν έχης γινῶσι μιὰ σταλιά κι' αν δὲν φοβάσαι τὴν δουλειὰ, τράβα 'μπροστά' τότε ήμπορεῖς, ὅ,τι έχασες και λαχταρεῖς να τὸ ξαναπολαύσῃς.

'Στὴν πλειὸν μεγάλην συμφορὰ, ποῦ πνίγ' η λύπη τὴν χαρὰ, και αν φουρτοῦνα μᾶς χτυπᾷ, με κύματα άγριοπᾷ, κι' άστροπελέκια τούρανοῦ, μόν' οι δειλοὶ τρομάζουν τότε η δύναμις τοῦ νοῦ, τὸ θάρρος κ' η έλπίδα, αὐτὰ τὰ τρία 'μοιάζουν τὴν ναυτικὴ πυξίδα κι' ὁποῖος τὰ έχει φθάνει 'ς τὸ πρώτὸ του λιμάνι.

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΑΣ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια 'Ιδε σελ. 397)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΠΩΣ ΑΠΟΚΤΑΤΑΙ Ο ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν περιπετειῶν τοῦ 'Ιωάννου και τοῦ Πέτρου Μαντζουράνα, ὁ έκαμνεν ο Στέφανος, ο τρίτος αδελφός ;

Τίποτε, καθὼς εφαινετο τουλάχιστον. Εἶδομεν, ότι είχαν άρνηθῆ να εγkataλειψῆ τὸν παλαιὸν πύργον, και να εκμεταλλεῦθῆ τὴν κληρονομικὴν του μεριδα, τὴν γῆν, μεταβαίνων άλλου. Αἱ ὄχθαι τοῦ Λήγηρος τῷ παρεῖχον ἀφθόνως ὅ,τι ήθελε : μονοπάτια δια να περιδιαβάξη, σκιάν δια να αναπαύεται, και χορτόν δια να εξαπλόνεται, να ρεμβάζη και να κοιμάται. Προπάντων να κοιμάται. 'Από τῆς αναχωρήσεως τῶν δύο του αδελφῶν, τὸ παράξενο παιδί δὲν έκαμνεν άλλο τι ὄλην τὴν ήμέραν, παρὰ να κοιμάται !

'Αλλά ήξεύρετε διατί ; Διότι τὴν νύκτα εκοιμάτο πολὺ ολίγον, — αν μάλιστὰ εκοιμάτο και καθόλου... Λαθραίως και μυστηριωδῶς, αφ' οῦ κατεκλίνοντο οι άλλοι εις τὸν πύργον, ο Στέφανος εζήρχετο και μετέβαινεν εις τὸ σπήλαιον τῆς Νεραΐδας Μαντζουράνας, ὅπου χάρις εἶστα αγκάθια και εις πρόληψιν, κανείς δὲν εμῆθε ποτέ. Καί έρπων, εἰσδύων εις τὰ ἄδυτα και τὰ κρύφια τοῦ βράχου, δὲν εζήρχετο εκ τοῦ σπηλαίου παρα μόνον τὴν αὐγήν. Κανείς, οὔτε ο 'Ιππότης, οὔτε ο Λευκίας δὲν τον είδαν ποτέ, και νόμιζε πλέον εκείνος ότι ιδεάν δὲν είχαν περι τῶν νυκτερινῶν του διαθημάτων. Ναί' άλλ' αν δὲν ὀμιλοῦσε διόλου ο γέρω-Λευκίας, εβλεπεν όμως πολὺ καλά...

«Ποτέ μου δὲν είδα τέτοιο τεμπελχανᾶ !» εβρυχάτο ο 'Ιππότης.

Και ο σιωπηλὸς Λευκίας ἀπεκρινετο δια τοῦ άκρου τοῦ δείκτου, τὸν ὁποῖον εθετεν ἐπὶ τῶν χειλέων, ότι, ναί, τὸ παιδί ήταν λίγα μὲν ὀκνηρό. Κατόπι με τὸν αντίχειρα έχαμνε διάφορα σημεῖα σταυροῦ πρὸ τοῦ στόματος, κινῶν και τὴν κεφαλὴν, δια να εἶπῃ ότι αἱ νοθεσῖαι και οι εξορκισμοὶ θά ήσαν ὄλιως διόλου περιττοί. Και τέλος έσπευδε να κινήσῃ τὴν χεῖρα, προσθέτων ότι ο ἴδιος θά ήτο πάντοτε ο Στέφανος, ὅσα και αν του ελεγαν !

«Μά ἐπὶ τέλους, Στέφανε ! εξεργάγη μίαν ήμέραν ο πατήρ' φθάνει πειὰ ! εγὼ δὲν ήμπορῶ να τρέψω ὀλοένα τὴν

ἀργίαν σου και τὴν ὀκνηρίαν σου, εν φ οι αδελφοί σου... ἀλήθεια οι καίμενοι οι αδελφοί σου ! οι δυστυχισμένοι οι αδελφοί σου !... τίποτε δὲν εμάθαμεν. Τί να γίνωνται ;

— Ποῖος ξέρει ! ἀπεκρίθη ο Στέφανος. 'Αλλά γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα, διατί θέλετε να στερηθῆτε και τοῦ μόνου ἴσως υιοῦ, ο ὁποῖος σας μένει ακόμη, και ἐπὶ τοῦ ὁποῖου βασίζεται ή τελευταία ἐλπίς τῶν Μαντζουρανῶν ;

— "Α, μη μου το λές ! Δὲν θέλω να πιστεῦσω ότι ο 'Ιωάννης και ο Πέτρος έχάθησαν ! Θά το είχα μεγάλο βάρος εις τὴν συνεἰδήσιν μου, ποῦ τα εδιώξα τὰ καλά παιδιὰ, αν... "Αχ ! και αν τους συνεδῆ κανένα δυστύχημα ; "Αν απέθαναν από τὴν πείναν ;

— "Ας εἶνε αὐτὸ πάλι δὲν το πιστεῦω, κατέρα ! Εἶνε νέοι, δυνατοί, εἴςυπνοι, δραστήριοι εργατικοί..

— Μπᾶ, μπᾶ ; και γιατί λοιπὸν να μὴν εἶσαι και εἰς δραστήριος και εργατικός ;

— "Ε, άλλο εἶμαι εγὼ !.. 'Εκείνοι, βλέπετε, ήσαν και φιλόδοξοι, εν φ εγὼ δὲν εἶμαι καθόλου. 'Οτι θέλη πειὰ ἄς με κάμη ή Νεραΐδα Μαντζουράνα. 'Εγὼ δὲν ανακατεύομαι !»

Και ο χαριτωμένος Στέφανος εἰσώπα, με τὴν ιδεάν ότι τὰ είπε πλέον ὄλα. 'Αλλά και ο 'Ιππότης εἰσώπα, δια να μη χάνη τὰ λόγια του, και από τὸ βάθος τῆς πολυθρόνας του, ἀπελπὶς και ἀπογοητευμένος, ανύψωνε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν και

εσυλλογίζετο τοὺς δύο άλλους του υιοῦς, τοὺς αγαπητοὺς ἀπόντας. Πῶς να τους εὐρη ; Πρὸς ποῖον να γράψη ; Τί να κάμη ;

'Η λύπη και ή ἀπελπισία τοῦ γέροντος είχαν φθάση πλέον εις τὸ κατακόρυφον, όταν ένα πρωί, κάποιος ξένος εκτύπησε τὴν θύραν τοῦ πύργου. 'Ελευσινή και ήρειπωμένη ή θύρα, ὅσον και ο ξένος, — δηλαδή καθολοκληρίαν και τὰ δύο. Τί ήθελε ; τί εζήτηε ; 'Ελεημοσύνην ;

"Οχι, τὸν κύριον Μαντζουράναν. Μά ποῖον ; Τὸν πατέρα ή τὸν υιόν ;

— Τὸν υιόν !

Ο Στέφανος, κληθεῖς, επαρουσιάσθη.

— Δὲν ζητῶ σας, κύριε Μαντζουράνα ! είπεν ο ξένος.

— 'Αλλά ποῖον λοιπὸν ;

— "Ηθελα κανένα απ' εκείνους ποῦ γνωρίζω. Δύο εγγνώρισα εως τώρα : ένα 'ς τὴν θάλασσαν, και ένα 'ς τὸν αέρα.

— Μπᾶ ! εγγνώρισάτε λοιπὸν τὸν 'Ιωάννην και τὸν Πέτρον ;

Η Βερεινίκη.

γει προς την Αύραν τοῦ Ὀρφῆος... ὁ καλλίτερος τρόπος διὰ τὴν μάθη...

ροπορτίαν — ἡ Νεραίδα τοῦ Ἀλφειοῦ... Μελλουσαν Καλλιτέχνηδα, Κόντε Ραπανάκη...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

622. Λεξιγράφος. Ἐνα ζῶον καὶ μίαν μετοχὴν ὁ ἐνεστώς...

623. Στοιχειόγραφος. Εἰς θεῶν πολὺ ἀρχαίαν ὄταν βάλῃς κεφαλὴν...

624. Ἀνιγμά Δημῶδες. Ἐνας πατέρας κεφαλὴν, δώδεκα γυροὶ ποδάρια...

625. Κλιμακωτόν. Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ...

626. Πυραμίδες. Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ...

627-630. Μαγικὸν γράμμα. Τῆ ἀνταλλαγῆ ἑνὸς οἰουδιῆτος γράμματος...

631-635. Σύνθεσις λέξεων. Νὰ συναρμολογηθῶσι καταλλήλως αἱ κάτωθι...

636. Μεσοστιχίς. Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων...

637. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς. Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων...

638. Φωνηεντόλιπον. νρ-θλς-τ-πλμς- Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Σολωμῆτος...

639. Γρίφος. Ἐστὸ τοῦ ἄλλου τ-τ-σόν. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τσίν-Τσῶν...

ΑΥΣΕΙΣ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 25 Ὀκτωβρίου 1897.

562. Ὄτος, ὦμος. — 563. ΔΑΜΙΑ (1, Ἄσρος, 2, Μίνως, 3. Ἄθως).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ἐνεστώμενον ὑπὸ τοῦ Ἰγνουαρίου τῆς Παιδείας...

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Δεκεμβρίου 1897

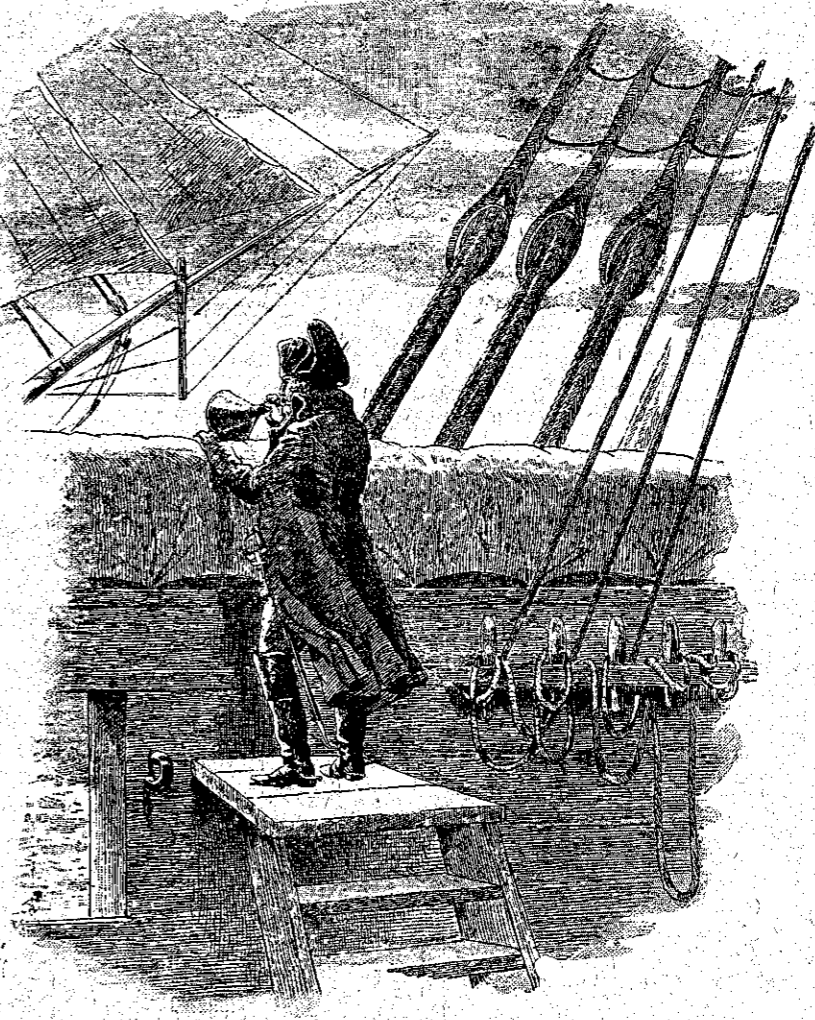
Ἔτος 19ος. — Ἀριθ. 52

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Παρήλθον μῆνες πολλοί. Εἶνε ἡ 25 Φεβρουαρίου 1815. Ἡ προηγήμισσα Παυλίνα Βοργκέζη...

Ἐν πλοῖον φαίνεται μακρόθεν. Εἶνε γαλλικὸν πολεμικόν, φέρον τὴν βασιλικὴν σημαίαν...

Χαίρω πολὺ. Καὶ τὰ πλοῖα χωρίζονται, καὶ ἐξακολουθοῦν τὸν δρόμον τῶν...

Ἐν πλοῖον φαίνεται μακρόθεν. (Σελ. 409, στήλ. 6.)

Ἵπενθυμίζομεν

ὅτι εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως... Ἐστὸ τοῦ ἄλλου τ-τ-σόν.